

Hoofdstuk 1

Finn Sikkelberg
is EEN SUKKE!!

Ik schrijf de woorden met een dikke stift op het blaadje dat voor me ligt. Tevreden kijk ik naar het resultaat. Nu moet ik er alleen nog voor zorgen dat ik dit niet meer vergeet. Ik loop naar mijn prikbord en pin het blaadje stevig vast. Perfect. Nu kan ik het vanaf alle belangrijke plekken in mijn kamer lezen. Finn Sikkelberg is een sukkel als ik aan mijn bureau zit, Finn Sikkelberg is een sukkel als ik op mijn bed lig en Finn Sikkelberg is zelfs een sukkel wanneer ik neerplof op mijn zitzak. Vanaf die zitzak staar ik een poosje naar de tekst op het blaadje.

Ik kan het gewoon niet geloven. Vanmorgen op school deed hij nog heel gewoon tegen me. En nu dit? Ik pak mijn telefoon en lees opnieuw zijn bericht.

Hoi Syl. Ik wil het met je uitmaken. Ik ga nu met Bente. Ik hoop dat je niet boos bent. Doe AUB normaal tegen mij op school. Finn
15:54

Het staat er toch echt. En dan ook nog met Bente? Die stomme poedel uit 2b? Finn valt niet eens op meisjes met krullen. Dat heeft hij me zelf ooit gezegd.

Ik scrol naar beneden en lees dan mijn eigen berichtjes door.

Huh, wat bedoel je precies???
15:56 ✓

App me ff terug. please!!!
15:59 ✓

Reageer nou, Finn!!!
16:03 ✓

Boos kijk ik naar de tijd: 16:47. Normaal reageert hij altijd meteen op mijn berichtjes. Hoe kan hij het nu zomaar uitmaken? En dan ook nog via WhatsApp. Echt, wat een sukkel.

Net voordat ik het scherm weg wil klikken, zie ik het ineens. Waarom is me dit niet eerder opgevallen? Er staat maar één vinkje bij mijn berichtjes. Dat betekent dat Finn ze helemaal niet ontvangen heeft. Nu begrijp ik het. Hij is natuurlijk vergeten om zijn telefoon op te laden. Typisch iets voor Finn.

Ik gniffel even.

Hij kan het straks vast allemaal uitleggen. Ook dat stomme berichtje van hem. Misschien is het wel gewoon een vergissing? Of een flauwe grap? Ja, dat is het natuurlijk. Het is gewoon een flauwe grap. Finn houdt wel van zulke geintjes. Hij maakt het vast niet zomaar uit. O, wat zal hij straks lachen als hij leest dat ik er ben ingetrapt.

Ik leg mijn telefoon naast me op de grond en hijs mezelf uit de zitzak. Met mijn handen in mijn zij kijk ik naar het blaadje op het prikbord.

Nou, Syl. Je hebt je weer behoorlijk aangesteld.

Met een rukje trek ik het blaadje van het prikbord en ik kijk naar de woorden die ik zojuist nog geloofde. Dan verfrommel ik het papier en gooi de prop in de richting van de prullenbak.

Yes, tien punten voor Syl Lemmens.

‘Syl, kom je even naar beneden?’

De stem van mama klinkt anders dan normaal. Met tegenzin loop ik naar de trap.

‘Wat is er?’

‘Kom nou even naar beneden, schat. Zo kan ik toch niet met je praten.’ Mama staat in de gang met haar jas in haar hand. Haar gezicht is bleek. ‘Luister, Syl. Ik moet even naar het ziekenhuis. De buurvrouw van oma belde zojuist. Ze vertelde dat oma gevallen is en met een ambulance naar het ziekenhuis is gebracht. Waarschijnlijk heeft ze haar heup gebroken.’

Ik kijk naar het bezorgde gezicht van mama. ‘Mag ik met je mee?’ vraag ik.

‘Nee, Syl, dat is nu niet handig. Bovendien wil ik dat je hier bent wanneer Britt thuiskomt. Ze is na schooltijd gaan spelen bij een vriendje. Lesley, geloof ik.’ Mama werpt een snelle blik op haar horloge. ‘Over een kwartiertje zal ze wel thuis zijn.’

Ja, hoor. Dat heb ik weer. Ik mag niet mee naar het ziekenhuis, maar wel op mijn kleine zusje passen.

‘Niet zo moeilijk kijken, Syl. We moeten het nu even samen oplossen. Goed?’

‘Oké,’ zucht ik. ‘Ik blijf wel thuis.’

‘Fijn, je bent een schat.’ Mama hangt haar tas over haar schouder en loopt naar de voordeur. ‘Ik bel papa wel vanuit de auto. En jou stuur ik straks een berichtje. Oké?’

‘Is goed, mam. Ga nu maar.’

Als Britt thuiskomt, vertel ik haar over oma. Ze lijkt niet echt onder de indruk.

‘Iedereen valt toch wel eens een keer,’ zegt ze luchtig. ‘Daar-

voor hoef je toch niet meteen naar het ziekenhuis?’ Ze trekt de koektrommel naar zich toe en haalt er twee koekjes uit. Met volle mond praat ze verder. ‘Lesley is ook gevallen vandaag. Hij kreeg van de juf een gekleurde pleister. Dat vind ik echt stom. Ik krijg nooit een gekleurde pleister van de juf.’

Uit de mond van Britt vallen natte koekkrumels. Ik wend

mijn gezicht af en haal mijn telefoon tevoorschijn. Nog steeds maar één vinkje.

‘Weet je trouwens wie ik net bij Lesley zag? Raad eens.’

‘Geen idee. Sinterklaas?’

‘Syl, doe niet zo flauw. Raad nou eens.’

‘Ja, hoe moet ik dat nou weten? Ik ken die hele Lesley niet.’

‘Finn!’ roept Britt triomfantelijk.

Ik kijk haar verbaasd aan.

‘Ik heb hem maar even gezien, hoor. Hij had afgesproken met de zus van Lesley. Ze zaten de hele middag op haar kamer. Supersaai. En toen wij wilden gaan kijken, deden ze snel de deur op slot. Stom, hè?’

In mijn hoofd begint het plotseling te waaien. Zo hard dat mijn oren ervan suizen. Ik kijk Britt strak aan. ‘Hoe heet de zus van Lesley eigenlijk?’

‘Bente. Hoezo?’

Ik storm de trap op en gooi mijn telefoon op het bed. ‘Dus toch, Finn Sikkelsberg. Dus toch.’ Ik vis de prop papier uit de prullenbak en strijk hem met mijn handen glad. ‘Wat een sukkel,’ mompel ik. ‘Wat een ongelofelijke sukkel.’ Boos pin ik het blaadje weer terug op het prikbord.

De telefoon van Finn is dus helemaal niet leeg. Hij heeft hem gewoon uitgezet, zodat hij ongestoord bij Bente kan zijn.

Mijn ogen beginnen te prikken. Ik laat me op mijn bed vallen en duw mijn gezicht in het kussen. Hoe kan hij dit nou doen?

Naast me klinkt het bekende piepje van WhatsApp. Twee keer achter elkaar. In een snelle reflex grijp ik naar mijn telefoon.

Hoi Syl. Papa is vanuit zijn werk ook naar het ziekenhuis gekomen. Er worden nu foto's gemaakt van de heup van oma. De dokter denkt dat die inderdaad gebroken is, maar hij wil het zeker weten. Ik verwacht dat papa en ik vanavond pas thuis zijn, dus ik heb Anne gevraagd om voor jullie te koken. Ze zou er rond 18.00 uur zijn. Ik hoop dat ze een beetje op tijd is.
kus, mama

17:17

O, ja. Jij en Britt mogen wel alvast een Koekje pakken, als je daar zin in hebt.

17:18